

**Решение № 260020 от 9.11.2020 г. на ОС - София по в. н.
о. х. д. № 235/2020 г.**

Данни за делото	
Съд:	Софийски окръжен съд
Вид на делото:	ВНОХД
Номер на делото:	235
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	НОВ - 3 състав, АНЕЛИЯ М. ИГНАТОВА, КРИСТИНА И. ТОДОРОВА, НЕДЯЛКА Н. НИНОВА
Данни за акта	
Вид на акта:	Решение
Номер на акта:	260020
Дата на постановяване:	09.11.2020 г.
Дата на влизане в сила:	09.11.2020 г.
Статус на акта:	
Дата на постановяване мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Решение

гр. София, 09 ноември 2020 г.

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, наказателно отделение - втори въззивен състав, в открито съдебно заседание, проведено на двадесет и шести октомври през две хиляди и двадесета година, в състав:

Председател: НЕДЯЛКА НИКОЛОВА

Членове: КРИСТИНА ТОДОРОВА

АНЕЛИЯ ИГНАТОВА

при секретаря Динева и с участието на прокурор от СОП Иванов, като разглежда

докладваното от съдия ТОДОРОВА в. н. о. х. дело № 235 по описа за 2020 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 12 от 31.01.2020 г. на Районен съд – гр. С., постановена по н. о. х. д. № 597/2018 г. по описа на същия съд, подсъдимия О. А. О., ***, с ЕГН *****, е признат за виновен в това, че на 03.07.2018 г., около 11, 30 ч., в гр. С., на кръстовището на ул. "*****" и ул. "*****", противозаконно е пречил на орган на властта – мл. автоконтрольор при РУ на МВР гр. С. – М. Х. и мл. инспектор при РУ на МВР гр. С. – М. Л., да изпълнят служебните си задължения по ЗДвП – да извършат проверка на лек автомобил марка "Джип Чероки" с рег. № ***** и на неговия водач, на основание чл. 165, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, като осуетил извършването на проверката, напускайки самоволно мястото, на което бил спрял от полицейските служители, потегляйки рязко и не спирайки с управлявания от него лек автомобил марка "Джип Чероки" с рег. № *****, въпреки подадените звуков и светлинен сигнал от служебния автомобил марка "Киа" с рег. № ***** и предприетото преследване на водача от страна на полицейските служители, поради което и на основание чл. 270, ал. 1 от НК и във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание глоба в размер на 1 000 лева.

Със същата присъда подсъдимия О. А. О. е признат за виновен и в това, че на 03.07.2018 г., около 11, 30 ч., в гр. С., област Софийска, по ул. "*****", с посока на движение от ул. "*****" към ул. "*****", управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка "Джип Чероки" с рег. № *****, в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, наложена му със Заповед за прилагане на ПАМ № 18-0344-000058/09.03.2018 г. на началника на РУ на МВР – гр. С., за временно отнемане на свидетелството му за управление на МПС, поради което и на основание чл. 343в ал. 3, във вр. ал. 1 от НК и във вр. с чл. 54, ал. 1 от НК са му наложени наказания лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и глоба в размер на 500 /петстотин/ лева. На основание чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК, подсъдимия О. А. О. е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 година, считано от влизане в сила на присъдата.

С присъдата е наложено на основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия О. А. О. най-тежкото от така наложените му наказания, а именно наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, чието изтърпяване е отложено по реда на чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от 3 /три/ години, считано от влизане в сила на присъдата. На основание чл. 23, ал. 2 и ал. 3 от НК към това наказание са присъединени наказанията - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 година, считано от влизане в сила на присъдата и глоба в размер на 1 000 лева.

С горепосочената присъда, подсъдимия О. А. О. е осъден на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, да заплати по сметка на РУ на МВР – гр. С. направените във фазата на досъдебното производство разноски в размер на 220, 28 лева, както и по сметка на Районен съд – гр. С. – тези, направени във фазата на първоинстанционното съдебно производство, възлизащи на сумата от 13, 60 лева.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от адвокат Н. А. – упълномощен защитник на подсъдимия О. А. О., с оплакване за нейната неправилност и незаконосъобразност. Сочи се от защитникът, че атакуваната присъда е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила, визирани в разпоредбите на чл. 14 и чл. 107 от НПК, тъй като решаващия съд не е извършил обективна и всестранна оценка на доказателствената съвкупност и установените от същата обстоятелства. В тази насока се релевира допуснато по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 НПК съществено нарушение на

процесуалните правила, доколкото първостепенния съд не е изпълнил задължението си по чл. 305, ал. 3 от НПК да посочи в мотивите си кои обстоятелства приема за установени, въз основа на кои доказателствени материали и с какви аргументи. Оспорва се от защитникът и авторството на подсъдимия в извършването на инкриминираните му престъпни деяния. Аргументацията в тази насока е свързана с твърдяната за извършена от първата инстанция превратна оценка на доказателствените източници – необоснованото кредитиране на показанията на свидетелите М. Х. и М. Л., а същевременно дискредитирането на свидетелските показания на Т.. Искане се от въззивния съд на основание чл. 336, ал. 1, т. 3, вр. чл. 334, т. 2 от НПК да отмени обжалваната присъда, като постанови нова такава, с която подсъдимия О. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатите му обвинения за извършени престъпления по чл. 270, ал. 1 от НК и по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК. В условията на алтернативност се прави искане от защитата въззивния съд да отмени атакуваната присъда и да върне делото за ново разглеждане от първата инстанция.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, защитата на подсъдимия О. А. О. в лицето на адвокат В. К., поддържа подадената въззивна жалбата срещу първоинстанционната присъда, по съображенията и съобразно исканията, изложени в нея. В частност, изтъкват се доводи от защитата за недоказаност на авторството на инкриминираните на подсъдимия О. деяния, като се твърди, че по този съществен въпрос, атакуваната присъда почива на предположения. Съображенията на защитникът в този смисъл касаят допуснати според него "пропуски в разследването", резултирали в изграждане на обвинителната теза единствено на показанията на разпитаните като свидетели полицейски служители. Твърди се, че дадените от тези свидетели сведения в насока авторството на подсъдимия О. в извършването на процесните деяния, са останали неподкрепени, тъй като не е бил събран възможния обем от доказателства – не е извършено разпознаване на подсъдимия от свидетелите Х. и Л., не са били назначени дактилоскопна и мирисова експертиза. Съобразно така изложените доводи и оплаквания на защитата, се прави искане за отмяна на оспорената първоинстанционна присъда и постановяване на нова, изцяло оправдателна спрямо подсъдимия.

В последната си дума пред въззивния съд, подсъдимият О. А. О. моли да бъде оправдан, тъй като не е извършител на деянията.

В проведеното от въззивната инстанция съдебно заседание, представителят на С. о. п. изразява становище за неоснователност на жалбата и пледира присъдата да бъде потвърдена, като обоснована и законосъобразна. Възразява се срещу оплакването на защитата за недоказаност на авторството на подсъдимия в осъществяването на инкриминираните му деяния, като се твърди, че същото не намира доказателствено основание. Твърди се, че атакуваната присъда е правилна и в частта ѝ, относно наложеното с нея на подсъдимия наказание, поради справедливото му и законосъобразно определяне.

Настоящият съдебен състав на СОС, след като обсъди доводите на страните във връзка с данните по делото и като провери изцяло правилността на атакуваната присъда, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, приема за установено следното:

Въз основа на доказателствените материали, събрани и проверени в хода на първоинстанционното и на въззивното съдебно следствие и след цялостния анализ на доказателствената съвкупност, решаващият състав на въззивния съд намира за безспорно установена и съответно възприема следната, относима към предмета на делото фактическа обстановка, а именно:

Подсъдимият О. А. О. е роден на *** ***, с постоянен адрес ***, български гражданин. Същият не е осъждан, с висше образование, работи на длъжност "охранител" в

ЕООД "Ф. ". О. е правоспособен водач на МПС – категории "В", "АМ" и притежава свидетелство за управление на МПС № ***/12.09.2017 г. с валидност до 12.09.2027 г. Наказван е моногкратно по административен ред за извършени от него нарушения на ЗДвП /по шет на брой влезли в сила наказателни постановления и девет на брой фишове/.

По силата на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 18-0344-000058/09.03.2018 г., издадена от началника на РУ на МВР – гр. С., на подсъдимия О. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, във връзка със съставен му АУАН № Д/327675/08.03.2018 г. – за управление на МПС след употреба на наркотични вещества. Тази заповед е била връчена лично на подсъдимия на датата 05.05.2018 г., не е била обжалвана от него и съответно е влязла в сила на датата 20.05.2018 г. Във връзка с това деяние на О., е образувано наказателно производство за престъпление по чл. 343б ал. 3, вр. ал. 1 от НК, приключило с влязъл в сила съдебен акт от 08.11.2018 г. на РС С., по НОХД № 514/2018 г. по описа на същия съд, с което му е наложено наказание лишаване от правоуправление на МПС за срок от 9 месеца. Това наказание подсъдимия О. е изтърпял на датата 02.01.2019 г., когато му е възстановено отнетото СУМПС.

На 03.07.2018 г., за времето от 08, 30 ч. до 20, 30 ч., полицейските служители при РУ на МВР – гр. С. – свидетелите М. П. Х. и М. П. Л. изпълнявали служебните си задължения в състава на автопатрул – 88, обслужващ територията на гр. С.. Същите извършвали обход на района със служебен автомобил марка "Кия", модел "Сийд" с ДК № *****, оборудван с полицейска лампа и обозначен с отличителни знаци "Полиция". Около 11, 30 часа, движейки с автомобила се по ул. "*****", в посока от ул. "*****" към ул. "*****", посочените полицейски служители се разминали с автомобил /джип/ марка "Чероки" с рег. № *****. Дватама свидетели веднага разпознали водача на този автомобил – подсъдимия О. А. О., тъй като през месец март същата година му били съставили акт за установяване на административно нарушение – за управление на МПС след употреба на наркотични вещества. Обстоятелството, че във връзка с това деяние на О., му било отнето свидетелството за правоуправление и същия нямал право да управлява МПС на въпросната дата, също било известно на полицейските служители и поради тази причина същите решили да го спрат за извършване на проверка.

В същият момент, в който забелязали подсъдимия О. да управлява лекия автомобил "Чероки", водачът на патрулния автомобил – свидетеля М. Х. обърнал посоката на движение и се отправил след него, като му подал звуков и светлинен сигнал за спиране. Полицейските служители забелязали, че на предната дясна седалка до подсъдимия О. имало и друг пътник, но последния не им бил познат. На кръстовището на ул. "*****" и ул. "*****" подсъдимия спрял управлявания от него автомобил. В момента, в който свидетелят Л. слязъл от служебния автомобил, за да извърши полицейската проверка, подсъдимия рязко потеглил с автомобила си. Веднага след потеглянето му, полицейските служители предприели преследване, като тръгнали след автомобила на подсъдимия. По време на преследването, подали към последния отново светлинен и звуков сигнал за спиране. Подсъдимият О. не спрял, а увеличил скоростта си на движение, като продължил да се движи по пътното платно в посока с. А.. Преди да достигне селото, след летището, подсъдимият О. завил в ляво по черен път и се насочил към местността "К. ", преминавайки през река "А. " и през земеделски земи, като се отправил в посока с. Г.. Предвид особеностите на терена, свидетелят Х., който управлявал полицейския автомобил, решил, че не могат да продължат с този автомобил преследването на подсъдимия. Поради

това уведомил полицейското управление и поискал да им бъде изпратен за съдействие друг автомобил с висока проходимост. Около десет минути по-късно, при свидетелите Х. и Л. пристигнал свидетеля Ц. К. /също служител на РУ на МВР С. /, управлявайки лек автомобил "Лада", модел "Нива". Веднага полицейските служители потеглили в посоката, в която се насочил автомобила на подсъдимия, преминавайки през земеделски земи, като се движили по останените в мократа почва следи от автомобилни гуми. До една от нивите, забелязали управлението от подсъдимия лек автомобил "Чероки". Същият бил изоставен с изгасен двигател, с отключени врати и с отворени прозорци на двете предни врати. На стратера на автомобила нямало поставен контактен ключ, а в задната му част били натоварени метални отпадъци. В района около открития автомобил бил направен обход, но подсъдимия О. не бил намерен.

При извършения на същата дата /03.07.2018 г. / оглед на местопроизшествие, обективиран в съставен протокол /л. 4-15 от ДП/ са установени местонахождението на лекия автомобил марка "Чероки" с рег. № *****, положението и техническото му състояние. В частност, констатирано е, че същият се намира в местността "Д. " в землището на с. Г., община С., спрян на черен път, на който от ляво се намирала блатиста местност, а от дясно – нива със слънчоглед. Установено е още, че автомобилът е открит със спрян, неработещ двигател, с отворени прозорци на предни лява и дясна врати и с отключени врати.

Междувременно, след 11, 30 часа същия ден, свидетелят А. О. Т. /баща на подсъдимия/ посетил полицейското управление в гр. С., за да обяви лекия автомобил марка "Чероки" с рег. № ***** за издирване. Същият казал на полицейския служител от РУ на МВР – С. – свидетелят В. Е. М., че получил обаждане по телефона от сина си, който му съобщил, че докато товарел железни отпадъци в колата, паркирана на улицата пред дома им, някой я бил откраднал. Свидателят М. обяснил на Т., че малко преди това е получил сигнал от колегите си, че същият този автомобил се управлявал от сина му – подсъдимия О., който не е спрял при подаден му сигнал от полицейските служители за извършване на проверка. Свидателят Т. се отказал от намерението си да подаде заявление за обявяването на автомобила за издирване. Впоследствие същият бил отведен от полицейските служители на мястото, на което бил установен автомобила "Чероки" и свидетеля предал на разследващите контактния ключ от автомобила.

По делото е изготвена видеотехническа експертиза по протокол № 367/2018 г. /л. 58-71 от ДП/, която е изследвала един брой оптичен носител, съдържащ 2 броя видеофайла, представляващи цифров презапис от оригиналните файлове, записани върху твърдия диск на системата за видео регистрация, поставена на служебния полицейския автомобил с рег. № *****. В изследователската част на експертизата са посочени последователно по часове и минути записаните изображения, а именно: около 11, 30 ч. патрулният автомобил среща автомобил "Чероки" с рег. № *****; патрулният автомобил обръща посоката си на движение и последва високопроходимия автомобил; последният спира, от предна дясна врата на патрулния автомобил слиза полицейски служител; в същия момент високопроходимия автомобил потегля рязко и патрулния автомобил започва преследване.

От заключението по допълнителната видео-техническа експертиза по протокол № 399/2018 г. се установява, че на така описаните изображения на изследвания оптичен носител, не е възможно да се определи броя на лицата, намиращи се в автомобила, както и да се извърши лицева идентификация на лицата/лицето, пътуващи в автомобила.

Възприетите от въззивната инстанция фактически положения /описани по-горе/

напълно съответстват на направените от първоинстанционния съд фактически констатации. Първостепенният съд е извел фактическите си изводи въз основа на една законосъобразна и правилна интерпретация на доказателствата по делото, без да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като при оценката на доказателствените материали не са били допуснати и логически грешки. Районният съд в пълно съответствие със законовите изисквания е обсъдил доказателствените материали по делото – анализирал е показанията на разпитаните по делото свидетели, писмените доказателствени средства, заключенията на видеотехническите експертизи, поради което е приел за несъмнено установена описаната по-горе фактология на деянията.

Анализът на доказателствения материал в голямата му част се споделя от настоящата инстанция, но доколкото във въззивната жалба на подсъдимия и в съдебно заседание пред настоящата инстанция, се оспорват фактическите изводи на първия съд, направени въз основа на него, въззивната инстанция намира за необходимо да посочи и собствените си съображения в тази насока.

Във въззивната жалба на защитника на подсъдимия се претендира недоказаност на авторството на инкриминираните на О. деяния, като се твърди, че първостепенният съд не е обсъдил доказателствените източници съобразно действителното им съдържание и превратно ги е тълкувал. Този състав на въззивния съд не намира основания за отправянето на подобен упрек към решаващия съд. Въззивният съд, в солидарност с първоинстанционния такъв, кредитира изцяло показанията на свидетелите М. Х., М. Л., Ц. К. и В. М., тъй като същите са последователни, детайлни, логични и пресъздават случилото се по един обективен и безпристрастен начин. Относно конкретно възприетите и възпроизведени от тези свидетели факти, които имат значение за изясняване на делото и които са приети за безспорно установени, въззивният съд не констатира и никакво съществено вътрешно противоречие в показанията на тези свидетели, както и не намери такова противоречие и с останалия доказателствен материал, който се възприема от съда. В показанията си, посочените свидетели подробно изясняват обстоятелствата, относно времето и мястото на извършване на процесните деяния, начина на осъществяването им и техния автор, а именно факта на управлението от страна на подсъдимия О. на инкриминираните време и място на лекия автомобил "Джип Чероки" с рег. № *****, подадения от тях светлинен и звуков сигнал със служебния автомобил към подсъдимия, с цел последния да преустанови движението си; отказът на подсъдимия да му бъде извършена полицейска проверка, демонстриран чрез последващото му поведение на пътя – самоволното напускане на мястото, на което и бил спрял от органите на полицията и предприетото от него бягство и опит да се укрие от полицейските органи; действията им /на свидетелите Х. и Л. / по преследване на автомобила на подсъдимия; факта на откриването на управлявания от подсъдимия автомобил изоставен в нивите на с. Г.. По отношение на така очертаните факти, основателно първостепенният съд е намерил наличие на съвпадение в показанията на посочените свидетели и е съзрял подкрепата им от останалия събран по делото доказателствен материал - протокола за оглед на местопроизшествие, заключение на видеотехническата експертиза, писмените доказателства, материализиращи информация, че към процесната дата подсъдимия действително е бил лишен по административен ред от правоуправление на МПС.

От своя страна, показанията на свидетелите М. Х. и М. Л., които и по мнение на въззивната инстанция са безпристрастни, правдиви и обективни, пряко установяват обстоятелството, че лекия автомобил "Джип Чероки" с рег. № ***** е бил управляван от подсъдимия О.. В тази насока въззивният съд счита, че следва да се обърне особено

внимание на категоричността, с която всеки от двамата свидетели Х. и Л. при разпита си е заявил, че подсъдимия е бил водач на лекия автомобил въпросния ден, тъй като същите го видели на шофьорската седалка в момента, в който се разминал с полицейския автомобил, както и разпознали марката и цвета на управлявания от подсъдимия автомобил. При излагане на показанията си, свидетелят Х. цитиран дословно твърди: "... Забелязахме червен джип марка "Чероки". Тъй като джипа ми беше познат от подсъдимия от предишна проверка, при която му бяхме отнели СУМПС. При разминаването забелязах, че О. кара джипа... Първо джипа разпознах и при самото разминаване загледах кой го управлява". Показанията на свидетеля Л. също са пряк източник на доказателствена информация, свързана с посочения основен факт по делото, като този свидетел по категоричен и недвусмислен начин е заявил при разпита му в хода на проведеното пред районния съд съдебно следствие: "... при патрулиране с колегата М. Х. забелязахме насрещно идващ джип срещу нас, управляван от лицето О., който е в залата в дясно от мен... Познавам джипа, виждал съм го, виждали сме го пред тях".

Правилно при формиране на изводите си за авторството на процесните деяния в лицето на подсъдимия О., първостепенният съд е взел в предвид и е приел за достоверни и дадените от свидетелите Ц. К. и В. М. показания. Тези двама свидетели не са участвали непосредствено в предприятията от дежурния полицейски автопатрул, обход на територията на гр. С. и последвалото преследване на лекия автомобил "Чероки", и съответно не могат да установят пряко кое лице е управлявало този същия автомобил, но показанията им са източник на информация, която напълно подкрепя показанията на свидетелите Л. и Х., относно този факт. Така, в проведения от първият съд разпит на свидетеля К., същият категорично е заявил: "... Х. ми каза, че на ул. "*****" са спрели джип, управляван от О., не му е извършена проверка, същият е потеглил с джипа". Освен посоченото, свидетелят К. дава сведения и за това, че е възприел въпросния джип "Чероки" изоставен в землището на с. Г., в близост до слънчогледов блок, а до колата – имало следи от стъпки на човек, водещи към нивата.

Положителното установяване на факта на управлението на автомобила от подсъдимия на процесните време и място, намира потвърждение и в показанията на свидетеля В. М.. В показанията си, свидетелят М. съобщава за това, че по време на работата си в дежурната част на РУ С., получил сигнал от колегите си, че "при разминаване с автомобила, забелязали въпросното лице – подсъдимия". Доколкото е налице известно колебание в депозираните пред първата инстанция показания на свидетеля М., касаещо отделните детайли и подробности на случилото се, според този състав на СОС, това не води до цялостното им дискредитиране и може да се обясни с избледняването на спомена, с отдалечаването във времето от участието в събитието до даване на сведения за него пред съда, както и с естеството на изпълняваната от този свидетел служебна функция, свързана с множество такива случаи.

Поддържаната от защитата на подсъдимия теза, по същество свеждаща се до отричане на авторството на последния в процесните деяния, не може да бъде успешно подкрепена и от обясненията на самия подсъдим. Правилно при извършената доказателствена оценка на същите, първостепенният съд не е приел за достоверни тези в частта им, в която О. е заявил, че във времеви период 11, 30-12, 00 ч., лекия автомобил "Чероки", който е бил паркиран на улицата пред дома му, е бил откраднат и по същото време той не го е управлявал. Основание, предложените в този смисъл обяснения на подсъдимия О. да не заслужат доверието и на настоящата инстанция, този съдебен състав откри в липсата на подкрепа на същите от останалите, налични по делото доказателства. В посоченият аспект

въззивният съд също отчита и взема в предвид показанията на свидетелите М. Х. и М. Л., както и ангажираните в тази насока писмени доказателства по делото, които поотделно и в тяхната съвкупност, бяха коментирани по-горе. Ето защо въззивният съд не прие за истинни обясненията на подсъдимия в коментираната им част, като счете същите за неправдиви и необективни.

Въззивният съд в съгласие с първоинстанционния такъв, не дава вяра на заявеното в съдебно заседание от свидетеля А. Т. /баща на подсъдимия/, че при откриването на процесния джип "Чероки", изоставен в нивите на с. Г., ключалките на вратите на същия били "насилени и отворени". В тази им част, свидетелските показания на Т. не кореспондират на дадените сведения от полицейските служители Х., Л. и К., установили първи изоставения автомобил "Чероки", както и на данните, съдържащи се в протокола за оглед на местопроезшествието. В частност, при извършването на удостоверения с този протокол оглед на автомобила, не са били констатирани повреди или следи от интервенция по ключалките на същия, като и трите му врати са били отключени. Установява се още и, че прозорците на предните две врати на автомобила са били напълно отворени, което обстоятелство също е показателно за несъстоятелността на твърдението на свидетеля Т. за наличие на следи от насилствено отключване на ключалките на автомобила. Предвид това е очевидно, че в гореупоменатата им част показанията на свидетеля Т. са заинтересовани, тенденциозни и нагласени, и че целят единствено създаването на алиби на подсъдимия, негов син.

От съществуващата по делото доказателствена основа, следва да се ценят и всички събрани писмени доказателства и доказателствени средства, като първоинстанционния съд правилно ги е кредитирал, тъй като липсват основания за тяхното игнориране.

В обобщение следва да се отбележи, че въззивният съд споделя напълно дадената от първостепенния съд оценка на събрания по делото доказателствен материал, като същевременно направи свой собствен анализ на събраните по делото доказателства от първоинстанционния съд. При този анализ на доказателствените материали, този състав на СОС прие, че събраните гласни и писмени доказателства, в своята цялост пресъздават непротиворечиво, логично и последователно възприетите за безспорно установени фактически обстоятелства по делото.

Предвид гореизложеното неоснователно се явява оплакването на защитата на подсъдимия, че обвинението относно авторството на деянията в лицето на подсъдимия О. не е доказано. Неоснователно е и оплакването, че проверяваната присъда е необоснована, тъй по мнение на въззивната инстанция, въз основа на правилно установените фактически констатации, подкрепящи се изцяло от доказателствата по делото /обстоен и задълбочен анализ, на които е извършен/ районният съд законосъобразно е направил и решаващия си извод, че подсъдимия О. е извършил твърдяните престъпления.

Напълно голословно е и оплакването на защитата, че първият съд е основал изводите си по фактите, единствено на показанията на свидетелите – полицейски служители, които едностранчиво е кредитирал. Както бе посочено по-горе въззивният съд напълно споделя виждането на първата инстанция да се довери на показанията на свидетелите Х., Л., М. и К., като отчете, както пълната кореспонденция по между им, така и с останалите доказателствени източници. Същите са и много подробни, последвателни и в детайли възпроизвеждат отделните етапи на случилото се.

Неоснователен е и поддържаният във въззивното заседание довод на защитата, че за да бъде убедително представена обвинителната теза е следвало същата да бъде подкрепена и от доказателства, събрани чрез извършено разпознаване на подсъдимия от полицейските

служители. Известно е, че разпознаването се извършва, когато за изясняване на обстоятелствата по делото е необходимо да се потвърди идентичността на лица и предмети /чл. 169 от НПК/. В случаят, извършването на процесуалното действие разпознаване на подсъдимия от свидетелите Л. и Х., като способ за ангажиране на доказателства в настоящия процес, не е било необходимо. Това е така, доколкото при проведените им разпити свидетелите Л. и Х. са посочили недвусмислено и категорично самоличността на извършителя на порцесните деяния /трите му имена, местоживеенето му, лекият автомобил, който същия обикновено шофирал в града/ и в нито един момент от процеса не е съществувало съмнение в идентификацията на личността му.

Предвид възприетото от фактическа страна, съставът на СОС споделя правните изводи на първоинстанционния съд касателно оценката на престъпната дейтелност на подсъдимия О.. Напълно обосновано и в съответствие със закона, решаващият съд е приел, че на първо място, подсъдимия О. О. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 270, ал. 1 от НК.

От обективна страна, безспорно и категорично е установено по делото, че подсъдимия О. на процесните дата и място, противозаконно е пречил на органите на властта – мл. автоконтрольор при РУ на МВР С. – М. Х. и мл. инспектор при същото полицейско управление – М. Л., да изпълнят задълженията си по служба – да извършат полицейска проверка на автомобила, управляван от подсъдимия и на самия подсъдим, като негов водач. Изпълнителното деяние "противозаконно пречене на орган на властта да изпълни задълженията си" е осъществено от подсъдимия О. с извършените от него действия по самоволно напускане с автомобила на мястото, на което е бил спрян от органите на реда; с последващите му действия, насочени към опита му да избяга от полицейските служители, които предприели преследването му; с отказът му да спре управлявания от него автомобил, при подаден му сигнал за това, от страна на полицейските служители. Безспорно се установи и, че към датата на извършване на деянието свидетеля М. Х. е заемал длъжността "младши автоконтрольор 1 степен" в група "ОП" при РУ на МВР – гр. С., а свидетеля М. Л. е заемал длъжността "мл. инспектор – полицай" в група "ОП" при РУ на МВР – гр. С. т. е. действали са като органи на властта по смисъла на чл. 93, т. 2 от НК.

От субективна страна подсъдимия О. О. е извършил престъплението при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, тъй като същия е съзнавал общественоопасния характер на своето деяние, предвиждал е общественоопасните му последици и е искал тяхното настъпване. В частност подсъдимият О. е съзнавал, че като напуска самоволно мястото, на което е бил спрян от полицейските служители и отказва да преустанови движението на управлявания от него автомобил, след като му е било дадено изрично разпореждане за това от тези полицейски служители, пречи на същите да изпълнят законовите си задължения за извършване на проверка на автомобила и на самия него, като водач. За да приеме за безспорно установено, че подсъдимия О. е съзнавал всички тези обстоятелства, представляващи елементи от обективната страна на състава на престъплението, т. е. извършил е деянието при условията на пряк умисъл, въззивния съд взе предвид данните по делото, установяващи конкретните действия на подсъдимия непосредствено при и след изпълнение на престъплението. Прекият умисъл у подсъдимия се извежда от следните безспорно установени обстоятелства: след самоволното му напускане на мястото, на което бил спрян за проверка от органите на реда, подсъдимия избягал и се укрil от полицейските служители; въпреки, че по време на преследването полицаите отново подавали звукови и светлини сигнали със служебния автомобил към

подсъдимия да спре, същия не го направил; подсъдимия изоставил автомобила си.

По тези съображения настоящият състав на въззивната инстанция намери за правилни и законсъобразни изводите на първостепенния съд, че така описаното деяние на подсъдимия О., по своето обективно и субективно проявление е съставомерно по чл. 270, ал. 1 от НК, с оглед на което е направен и крайния му извод за признаването му за виновен по обвинението за това престъпление.

Изводите на първостепенният съд, обосновавали определянето на наказание "глоба" в размер на 1000 лева, за извършеното от подсъдимия О. престъпление по чл. 270, ал. 1 от НК, не са съобразени с правилата за преценка на обстоятелствата, влияещи върху отговорността на подсъдимия. Първостепенният съд е отчел като утежняващи вината и отговорността на подсъдимия О. обстоятелства – "повишеното самочувствие при комуникация с органите на полицията, както и предишно осъждане на подсъдимия", а обстоятелства от смекчаващо естество – не е намерил. Възприемането на тези обстоятелства обаче не намира опора в данните по делото. Последните не сочат изобщо на това, подсъдимия да е осъществил някаква "комуникация" с органите на полицията, за да се охарактеризира проявеното в процеса на същата, поведение на подсъдимия в негативен план. Възприемането на данните за наличие на предишно осъждане на подсъдимия, също неправилно е отчетено от първата инстанция като определящо статута му на осъждано лице. Така, данните по делото сочат, че към момента на извършване на инкриминираното деяние, който единствено е релевантен за преценка съдимостта на дееца, подсъдимия О. не е бил осъждан. Изложеното сочи на извод, че първата инстанция е извършила неправилна преценка на обстоятелствата от кръга на визираните в чл. 54 от НК, като е включила в оценката си обстоятелства, които нямат характер на отегчаващи и същевременно е игнорирала действително съществуващи отегчаващи такива, като по този начин е индивидуализирала наказанието на подсъдимия О. в нарушение на материалния закон.

За престъплението в извършването, на което подсъдимия О. е признат за виновен, законът предвижда две алтернативни санкции – лишаване от свобода до 3 години или глоба от 500 до 2000 лева. В случаят, превесът на отегчаващите наказателната отговорност на О. обстоятелства и относителната им тежест - данните, касаещи профила на подсъдимия като водач на МПС /обстоятелството, че същия е наказван многократно по административен ред за извършени от него нарушения по ЗДвП/, тези, характеризиращи личността му в негативен план /криминална проявеност и склонност към употреба на наркотични вещества/, осъществяване на деянието в съвкупност с друго престъпление /това по чл. 343в ал. 3 от НК/ със засягане на различен родов обект на защита, проявената от подсъдимия престъпна дързост и упоритост при осъществяване на престъплението, над смекчаващите такива /чистото му съдебно минало и сравнително невисоката му степен на обществена опасност/, дават основание на въззивната инстанция да приеме, че с оглед постигане целите на наказанието по чл. 36 НК, подходящото за подсъдимия О. наказание е по-тежкото алтернативно по вид, а именно "лишаване от свобода". Съблюдавайки обаче забраната за влошаване положението на подсъдимия при въззивното разглеждане на делото, свеждаща се до невъзможността да се наложи по-тежко наказание, респ. да се увеличи размера на наложено или да се отмени освобождаването от изтърпяване на наказанието по чл. 64, ал. 1 или чл. 66 от НК, в случай че срещу присъдата не е подаден съответен протест или съответна жалба на частния обвинител или на частния тъжител /чл. 337, ал. 2 НПК/, настоящият съдебен състав на СОС не може да внесе корекция нито във вида, нито в размера на наложеното на подсъдимия О. наказание "глоба" в размер на 1000 лева.

Въззивният съд споделя изцяло и решаващия извод на първоинстанционния съд да признае подсъдимия О. О. за виновен и по обвинението му за извършено престъпление по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК. Този извод на районния съд относно квалификацията на деянието и относно приложението на материалния наказателен закон е напълно обоснован и почива на една правилна и вярна интерпретация на събраните по делото доказателства, които са от значение при формирането на вътрешното убеждение досежно квалификацията на деянието и приложимия материален закон.

За съставомерността на визирания престъпен състав се изисква да са налице обективните признаци: по отношение на деецът да се прилага принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС и в срока на изтърпяване на същата, да управлява моторно превозно средство. От обективна страна, по делото безспорно се установи, че със Заповед № 18-0344-000058 от 09.03.2018 г., издадена от началника на РУ на МВР – гр. С., на подсъдимия О. О. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, във връзка със съставен му АУАН № Д327675/08.03.2018 г. за управление на МПС след употреба на наркотични вещества. Посочената ЗПАМ е връчена лично на подсъдимия О. на датата 05.05.2018 г., не е обжалвана от него и съответно е влязла в сила на датата 20.05.2018 г. Установи се също така, че във връзка с това деяние на О., е образувано наказателно производство за престъпление по чл. 343б ал. 3, вр. ал. 1 от НК, приключило с влязъл в сила съдебен акт от 08.11.2018 г. на РС С., по НОХД № 514/2018 г. по описа на същия съд, с което му е наложено наказание лишаване от правоуправление на МПС за срок от 9 месеца, което наказание подсъдимия О. е изтърпял на датата 02.01.2019 г., когато му е възстановено отнетото СУМПС /справка вх. № 260217/26.08.2020 г. на РУ С. /. Несъмнено по делото се установи и, че на процесната дата – 03.07.2018 г., т. е. в срока на прилагане спрямо него на ПАМ за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС /считано от 20.05.2018 г. до 02.01.2019 г. /, подсъдимия О. отново е управлявал МПС. С оглед на това, въззивният съд се солидаризира изцяло с изводите на първата инстанция досежно обективната съставомерност на стореното от този подсъдим.

Първоинстанционният съд е дал правилна и законосъобразна оценка и на субективната страна на престъплението, като обосновано е приел, че същото е извършено при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, тъй като подсъдимия О. е съзнавал общественотоопасния характер на своето деяние, предвиждал е общественотоопасните последици от него и е искал настъпването им. Субективно подсъдимият е съзнавал, че свидетелството му за управление на МПС му е временно отнето по силата на Заповед за ПАМ, както и, че в срока на прилагане на тази мярка, същия управлява МПС. Прекият умисъл у подсъдимия се извежда от следните безспорно установени обстоятелства: с цел избягването на полицейска проверка, подсъдимия самоволно напуснал мястото, на което бил спрял от органите на реда и след продължително преследване от страна на последните, се укрил от полицията.

С оглед на изложените съображения, СОС намери за обоснована и законосъобразна атакуваната първоинстанционна присъда и в тази ѝ част, с която е приложен правилно материалния закон и подсъдимия е бил признат за виновен по правилната правна квалификация на деянието по пункт втори от повдигнатото му обвинение.

Не такова е становището на СОС що се отнася до наложените на подсъдимия О. О. наказания за това деяние, съставомерно по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК. Определеното спрямо него по правилата на чл. 54 от НК наказание лишаване от свобода е

индивидуализирано на една година. Въззивният съд констатира обаче диспропорция между размера на така определеното по отношение на подсъдимия наказание лишаване от свобода и наличните обстоятелства, релевантни за неговата индивидуализация. Несъответствието се дължи на незаконосъобразно привнасяне в съвкупността на отегчаващите обстоятелства, на факти, които в действителност нямат характер на такива и същевременно неотчитането на реално съществуващи от такова естество. И тук, както и при деянието по пункт първи от обвинението, първостепенният съд е отчел като утежняващи вината и отговорността на подсъдимия О. обстоятелства – "повишеното самочувствие при комуникация с органите на полицията, както и предишно осъждане на подсъдимия", а обстоятелства от смекчаващо естество – не е намерил. Както бе посочено по-горе, възприемането на тези обстоятелства, обаче не намира опора в данните по делото. Последните не сочат изобщо на това, подсъдимия да е осъществил някаква "комуникация" с органите на полицията, за да се охарактеризира проявеното в процеса на същата, поведение на подсъдимия в негативен план. Възприемането на данните за наличие на предишно осъждане на подсъдимия, също неправално е отчетено от първата инстанция като определящо статута му на осъждано лице. Така, данните по делото сочат, че към момента на извършване на инкриминираното деяние, който единствено е релевантен за преценка съдимостта на дееца, подсъдимия О. не е бил осъждан.

След като анализира наличните утежняващи и облекчаващи положението на подсъдимия О. обстоятелства, степента му на обществена опасност и тази на конкретно извършеното от него деяние, въззивният съд прие, че при определяне размера на наложеното на същия наказание лишаване от свобода, първостепенния съд е проявил известна снизходителност, доколкото съобразно преобладаващото наличие на отегчаващите отговорността му обстоятелства е следвало да определи това наказание към максималния предвиден в закона размер, а не към минималния такъв, както всъщност е сторил. Като отегчаващи вината и отговорността на подсъдимия О. обстоятелства, въззивният съд следва да посочи данните за личността му, характеризиращи го в негативен план /криминална проявеност и склонност към употреба на наркотични вещества/; многократното му санкциониране по административен ред за извършени от него административни нарушения също при управление на МПС /7 на брой наказателни постановления и 9 на брой фишове/. Към тези обстоятелства, отегчаващи наказателната репресия, въззивният съд следва да добави и това, че разглежданото престъпно деяние подсъдимия е извършил в съвкупност с друго престъпление, със засягане на различен родов обект на защита, което сочи на завишена степен на обществена опасност на настоящото. Поведението на подсъдимия се явява достатъчно укоримо и на основание обстоятелството, че възпиращо, предупредително и поправително не му е въздействала прилаганата спрямо него принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, която му е наложена във връзка с осъществено от него управление на МПС след употреба на наркотични вещества, и само месец и половина след началото на изпълнението ѝ, О. отново управлява МПС. Очевидно е, че с извършването на настоящото деяние от подсъдимия О., същият демонстрира чувство за безнаказаност, престъпна дързост и упоритост. Като смекчаващи наказателната отговорност на подсъдимия обстоятелства, въззивният съд следва да отчете единствено чистото му съдебно минало към момента на деянието.

В заключение, настоящият въззивен състав сче, че определеното от първата инстанция наказание лишаване от свобода за срок от 1 година се явява несправедливо занижено, тъй като не е съобразено с посочените, релевантни за индивидуализацията му

обстоятелства. Същото е важно и за другото кумулативно наложено на подсъдимия наказание глоба, чийто размер /определен около средния такъв/ също не е съответен на обществената опасност на деянието и дееца, на преобладаващото наличие на отегчаващите над смекчаващите отговорността на О. обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от НК. Поради липса на съответен протест против тази част на атакуваната присъда и предвид наличната забрана за влошаване положението на подсъдимия, това нарушение по приложението на закона, не може да бъде отстранено от въззивната инстанция.

Неправилно и в нарушение на разпоредбата на чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК районният съд е наложил на подсъдимия О. и наказание – лишаване от право на управление на МПС. В нормата на чл. 343г от НК не е предвидена санкция по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НПК /лишаване на водача от право да управлява МПС/ за престъплението по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК, в извършването на което О. е признат за виновен и съответно осъден. Разумът на законодателят да не предвиди такава санкция за транспортните престъпления по чл. 343в ал. 2 и чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК се свежда до това, че докато извършителят на деянието по чл. 343в ал. 1 от НК поначало е правоспособен водач на МПС, то тези по ал. 2 и ал. 3 са изначално неспособен или с отнето право да управлява МПС водачи, т. е. никой не може да бъде лишен от право, което не е притежавал. В тази насока е трайната съдебна практика след ППВС № 1/1983 г. Независимо от обстоятелството, че на датата 02.01.2019 г. /т. е. към момента на постановяване на първоинстанционната присъда/ на подсъдимия е възстановено отнетото му свидетелство за управление на МПС, той не може да бъде лишен от това възстановено му впоследствие право, което не е притежавал към момента на деянието. Поради това, СОС намира, че проверяваната присъда следва да бъде коригирана и в тази ѝ част, като се отмени наложеното на подсъдимия наказание лишаване от правоуправление за срок от 1 година.

В съгласие с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК е и решението на първият съд да наложи най-тежкото измежду така наложените на подсъдимия О. наказания за престъпленията, в извършването на които го е признал за виновен по настоящото производство, а именно наказание лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година. Законосъобразно е прието от първата инстанция и, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия О. не е наложително същия да бъде изолиран временно от обществото чрез ефективното изтърпяване на така определеното му най-тежко наказание една година лишаване от свобода, още повече, че в случая са налице и формалните законни предпоставки на чл. 66, ал. 1 от НК за отлагане на изпълнението му. В съответствие с разпоредбата на чл. 23, ал. 3 от НК първостепенният съд е присъединил към това наказание на О. и наложеното му наказание глоба в размер на 1000 лева.

Налице са основания за ревизия на атакуваната присъда и в частта, с която първият съд е присъединил на основание чл. 23, ал. 2 от НК, към така определеното на О. най-тежко наказание, наказанието – лишаване от правоуправление за срок от 1 година. Посочената намеса на въззивната инстанция се налага, поради отмяна на първоинстанционната присъда в частта ѝ, с която е наложено на подсъдимия наказание лишаване от правоуправление за срок от 1 година за извършеното от него престъпление по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по съображенията изложени по-горе.

С оглед изхода на делото пред двете съдебни инстанции, в съответствие с процесуалния закон /разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК/, първоинстанционният съд е възложил направените по делото разноси в тежест на подсъдимия О..

По всички тези изложени по-горе съображения, С. окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 12 от 31.01.2020 г. на Районен съд – гр. С., постановена по н. о. х. д. № 597/2018 г. по описа на същия съд, като ОТМЕНЯ същата В ЧАСТТА, с която на подсъдимия О. А. О. е наложено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 /една/ година, за престъплението по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК, както и В ЧАСТТА, с която е присъединено на основание чл. 23, ал. 2 от НК към определеното на подсъдимия най-тежко наказание 1 /една/ година лишаване от свобода, наказанието лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 /една/ година.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране по касационен ред.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/.